

Vörös István

A TÉLI ESTE HANGJAI

Egy férfi áll az ablakban
vállán csecsemővel.
A csecsemő nyög. A férfi
sóhajt. Az utcán felbúg
egy motor. Ellépnek
az ablaktól, nyikorog
a padló. A tükörben akkorát
csobban a tükörképük, mint
mikor valaki hasast ugrik
a stégről. A látvány
zajosan kering a szobában.
Nem látom magam, mondja
a férfi. A felesége
galagonyateát hoz be.
Az ajtószárny halkan
a szekrénynek ütődik.
Repülő tart keletnek
a város fölött. Villany-
kapcsoló kattan. Szárnysuhogás-
formát lehet hallani.
A nagyobbik gyerek
a lépcsőházban beszél:
„A kísértetek foga nem koppan
a pohárhoz. Nem is isznak.
Mégis hallható, hogy néha nagyot
nyel valamelyikük.” Edényzörgés a
konyhában. A fürdőben
mosógép táncol. A rádió
híreit valaki lehalkítja.
A férfi már megint ott
áll az ablaknál. A vállán
most nincs senki. Lent
sípólva kanyarodik
a villamos. Hallom a hideget,
gondolja. De a lánya
lélegzését csak akkor
hallani, amikor nem
alszik. Aztán
megszólal a telefon.

A FOLYÓPARTRÓL ÉS A LÉTRÁRÓL

Amikor azt veszed észre,
a szüleid öregednek,
te, mintha utánuk nyúlnál,
utánuk öregszel. A kézfejedden
barna folt jelenik meg.
Tegnap még veled együtt
fiatalok voltak, ma a diófa
alatt kutatnak az avarban,
ha találnak egy apró koponyát,
a cipőjükkel szétroppantják.
A fiam szerint a világ
végén van egy létra, épp-
olyan aranyszínű, mint
a száradt agyvelők a kis,
törött héjban, ha ott
fölkapaszkodnék, vissza-
juthatnék a gyerekkorba.
A világ végére egyszer én
vittem el őt. Az első
áradáskor a Duna-parti
bozótosban bolyongtunk.
Kizöldült fű, avarégetés
fekete karikája, csónakkikötő,
agyagos part nejlonzacskóval.
Mintha *valamennyi* dolog
között vitt volna az ösvény.
És egy kerítés mellett
beleszaladt a Dunába.
A tavasi víz áttetsző
volt, mintha a feltámadásra
igyekvők lelke ömlene
előttünk. A felszín üveg-
lap, ami alatt nincs
semmi. Fölötte távoli
hegyek sodródtak. Az ég
felhőtlen, de jóformán
fehér, mintha kivételesen
ő tükrözné a vizet.
A túlsó part fái elvesztek
a párában. A nap felülről
beledobva ebbe a képbe,
a fehér sárga lett, az át-
tetszőre néhány aranypapír

borult, mint a világ
vége az addig történteke.
Aranyozás a létezőn, amit
egy óvatos mester visz föl.
Valóság: torzó, épp a törzse
hiányzik. A részek mégsem
kallódnak el. Volt valami
megszokott rendezetlenség
ott a világ végén. Persze
visszafordultunk. Megint
a sár, a kagyló- és üvegdarabok,
pár műanyag flakon.
Még hátranéztem. A csupasz
ágakon át mindenhol
sütött a végesség
biztonsága. De létrára
nem emlékszem.

Nick Hornby

CICIKRISZTUS

M. Nagy Miklós fordítása

Egy szóval se mondták, hogy miről van szó, meg azt se, hogy miért van szükségük egy magamfajta manusra. Hogy megmondjam az őszintét, akkor aligha vállaltam volna el azt a kurva melót. És ha okosabb vagyok, megkérdeztem volna tőlük a legelső napon, mert ha most visszagondolok rá, azért lett volna, ami felkeltheti a gyanúmat: mindannyian ott ültünk körben egy ilyen személyzeti szobában vagy mi a francban, és nagyba mondták, hogy ezt meg azt kell majd csinálni, és a hülye fejemmel föl se fogtam, hogy én vagyok úgy nagyjából az egyetlen hatvan év alatti férfi, akit fölvettek. Volt pár középkorú nő meg egy csomó trotyli, az a nyugalmazott katonapajti típus, de csak egyetlen velem kábé egykorú fazon, az meg egy kis nyüzüge – egy afrikai krapek, Geoffrey, aki úgy nézett ki, mint aki balhé esetén lazán lefut egy mérföldet, mielőtt visszanez. De néha megfeledkezem róla, hogy hogy nézek ki, ha értik, mire gondolok. Ott ültem, hallgattam, mit dumál az a nő a vakus fényképezésről, meg hogy mennyire mehetnek közel az emberek meg ilyesmi, és akkor inkább fej voltam, mint test, mert ha az ember hallgatja, amit valaki dumál, akkor csak a feje számít, nem igaz? Fej. Az az agy, nem pedig test. De a lényeg belőlem – mármint ezen a helyen, ebben az állásban – az, hogy százkilencven centi vagyok és száz kiló. Meg nem is csak az, hanem, hogy is mondjam... szóval olyan talpraesett fickónak nézek ki, gondolom. Úgy nézek ki, mint aki meg tudja védeni magát – tetkók, borotvált fej meg minden. De néha meg-